

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλείας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀδύλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 2 Μαρτίου 1896

Ἔτος 18^{ον}.—Ἀριθ. 9

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 57)

Ὡς εἴπομεν ἄνωτέρω, κατὰ τὸ ταξείδιον αὐτό, τὸ κυνήγιον ἦτο ἄρθρονον· προπάντων αἱ δορκάδες, αἱ ὁποῖαι καταήρχοντο ἀπὸ τοῦ δάσους μέχρι τῆς πεδιάδος, διὰ νὰ πίνουν ἀπὸ τὸ δροσερὸν ὕδωρ τοῦ Φράξερ. Πάντοτε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Βάγκραμ, ὁ Γιάννης ἠδυνήθη νὰ φονεύσῃ μερικάς, χωρὶς νὰ ναγκασθῇ νὰπομακρυνθῇ πολὺ—πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐνέβαλλεν εἰς ἀνησυχίαν τὴν μητέρα του. Ἐνίοτε τὸν συνώδευσεν καὶ ὁ Ἀλέκος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπίσης ἤρχισε νὰρέσκη τὸ κυνήγιον.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Γιάννης ὑτύχησεν νὰ φονεύσῃ καὶ ἓνα βόνασσον. Εἶνε ἀληθές ὅτι εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν διέτρεξε σπουδαϊότατον κίνδυνον. Τὸ ζῷον πληγωθέν, ὤρμησεν ἐναντίον τοῦ κυνηγοῦ καὶ ὀλίγον ἐλείψε νὰ τον φθάσῃ καὶ νὰ τον καταξέσχισῃ, ὅταν δεύτερος πυροβολισμός, εὐστοχώτερος τοῦ πρώτου, τὸ ἔρριπεν ἄπνουν. Ἀλλ' ὁ Γιάννης, ἐννοεῖται, ἀπέφυγε νὰ διηγηθῇ τὰς λεπτομερείας αὐτάς. Ὁ βόνασσος ἔπεσεν ἐκατοντάδα τινὰ βημάτων ἀπὸ τῆς ὁχθῆς τοῦ Φράξερ· ἐδέησε δὲ νὰποξεύξουν τοὺς ἵππους διὰ νὰ σύρουν τὸ βαρὺ ἐκεῖνον ζῷον, τὸ ὁποῖον ὠμοίαζε πρὸς λέοντα μὲ τὴν πυκνὴν αὐτοῦ χαίτην.

Συνήθως οἱ Εὐρωπαῖοι τρώγουν μόνον τὴν γλώσσαν τοῦ βονάσσου—καὶ εἶνε πραγματικῶς νοστιμωτάτη,—ἀλλὰ τὰ μέλη τοῦ μικροῦ οἰκογενειακοῦ θιάσου δὲν εἶχον τοιαύτας προλήψεις! ... Τίποτε δὲν ἐφόδιζε τοὺς νεαροὺς καὶ ἰσχυροὺς ἐκείνους στομάχους· ἄλλως τε τὸ κρέας τοῦ βονάσσου, ὅπως κατὰ ποικίλους τρόπους τὸ ἐμαγειρεύσεν ἡ Κορνηλία, ἔγινε πολὺ εὐγευστον καὶ ἤρχετο διὰ πολλὰ γεύματα... Ἀπὸ τὴν γλώσσαν τοῦ ζῷου ἕκαστος ἔφαγε μικρὸν τεμάχιον, ἐννοεῖται. Ἀλλ' ὅλοι ὠμολόγησαν ὅτι οὐδέποτε ἐδοκίμασαν καλλίτερον πρᾶγμα!

Κατὰ τὰς πρώτας δεκαπέντε ἡμέρας τοῦ ταξείδιου τούτου οὐδὲν ἄλλο ἀξιοσημείωτον συνέβη. Ἐν τούτοις ὁ καιρὸς μετεβάλλετο καὶ μετ' ὀλίγον θὰ ἤρχιζαν αἱ φοβεραὶ ἐκεῖναι βροχαὶ, αἱ ὁποῖαι ἂν δὲν θὰ παρεκώλυον ἐντελῶς, τοῦλάχιστον θὰ ἐπεβράδυνον τὴν πρὸς βορρᾶν πορείαν. Ἐκτὸς τούτου ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ἐκχειλίσῃ ὁ Φράξερ, ἡ δὲ ἐνδεχομένη αὕτη πλημμύρα θὰ ἐνέβαλλεν εἰς μεγίστην ἀμηχανίαν—ἂν ὅχι εἰς μέγιστον κίνδυνον—τοὺς ἐν τῇ Εὐδορίᾳ Οἰκίαι.

Εὐτυχῶς μετὰ τὰς βροχὰς τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ ὑψώθη τόσο μόνον, ὅσον ἐφθασε μέχρι τοῦ χείλους τῶν ὁχθῶν του. Αἱ πεδιάδες ἀπέφυγον τὴν πλήμμυραν. Ἐπιπλέονς λίαν ἐπροχώρει ἡ ἄμαξα, οἱ τροχοὶ τῆς ὁποίας ἐδυθίζοντο τώρα εἰς τὸν πηλὸν τοῦ ὑγροῦ ἐδάφους· ἀλλ' ὑπὸ τὴν στερεὰν καὶ ἀδιαπέραστον αὐτῆς στέγην ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ εὗρε τὴν ἀσφαλῆ ἐκείνην σκέπην, τὴν ὁποίαν τοσάκις τὴ παρεσχε κατὰ τῶν θυελλῶν καὶ τῶν καταγίδων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΤΟ ΚΑΡΙΜΠΟΥ

— Ἐδῶ, ποῦ περνοῦμε τώρα, πατέρα, εἶνε τὸ Καριμποῦ· εἶπεν ὁ Γιάννης. Ἀλλὰ ἴσως δὲν θὰ ξέρης τί εἶνε αὐτὸ τὸ Καριμποῦ.

— Ἰδεάν δὲν ἔχω, ἀπεκρίθη ὁ Κασκαμπέλ. Εἶνε ζῷον δίπουν ἢ τετράπουν;

— Ζῷον; ἀνεκράξεν ἡ Ναπολέαινα. Εἶνε μεγάλο; Εἶνε κακὸ; ... Δαγάνει;

«Μία ἄρκτος πειλωρία ἐφάνη τότε.» (Σελ. 66, στηλ. 6'.)

— Δὲν εἶνε διόλου ζῷον, ἀπήντησεν ὁ Γιάννης. Εἶνε ἀπλούστα μία χώρα, ἡ ὁποία φέρει αὐτὸ τὸ ὄνομα, χώρα χρυσοφόρος, τὸ Ἐλδοράδον τῆς Κολομβίας. Τί πλοῦτον περιεῖχε μίαν φορὰν καὶ πόσους ἀνθρώπους ἐπλούτισε!

— Ἀλλὰ συγχρόνως καὶ πόσους ἄλλους κατέστρεψε, εἰ; ἠρώτησεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Πραγματικῶς, πατέρα, καὶ μάλιστα αὐτοὶ εἶνε οἱ περισσότεροι. Καὶ ὅμως ὑπῆρχον ἐταιρεῖαι μεταλλευτῶν, αἱ ὁποῖαι συνέλεγον μέχρι χιλίων λίτρων χρυσοῦ τὴν ἡμέραν. Προπάντων εἰς μίαν κοιλάδα τοῦ Καριμποῦ, τὴν κοιλάδα τοῦ Οὐίλλιαμ-Κρήν, ἐμάζευσαν τὸ χρυσαφὶ μὲ τὴ φοῦχτα.

Καί ἐν τούτοις, μεθ' ὅλον τὸν πλοῦτον τῆς χρυσοφόρου ταύτης γῆς, ἡ ζωὴ, ὡς ἐκ τοῦ δυσαναλόγου πλήθους τῶν ἐπιδραμόντων χρυσοθηρῶν, κατέστη ἐκεῖ δυσκολωτάτη. Αἱ τιμαὶ τῶν τροφίμων ἀνῆλθον εἰς ὕψος μυθώδες· μία λίτρα ἄρτου π.χ. ἐτιμᾶτο ἐν δολλάριον. Ἐκτὸς τούτου, τὸ κλίμα ἦτο πολὺ νοσώδες καὶ αἱ ἀσθένειαι ἐθέρισαν τὸ πλεῖστον τῶν χρυσοθηρῶν, ὅπως συνέβη, ὀλίγα ἔτη πρότερον, ἐν Αὐστραλίας καὶ ἐν Καλλιφορνία.

— Πατέρα, εἶπε τότε ἡ Ναπολέαινα, τί καλὰ πού θά ἦτο ἂν εὐρίσκαμε ἐστὶ δρόμο κανένα μεγάλο κομμάτι χρυσάφι!

— Καί τί θά το ἔκαμνες, μικρό μου;

— Τί θά το ἔκαμνε! ἀπεκρίθη ἡ Κορνηλία. Θά το ἐδίδεν ἐς τὴ μαμάκα τῆς καὶ αὐτὴ θά το ἔκαμνε ψιλά...

— Λοιπὸν ἂς ψάξουμε, εἶπεν ὁ Μακρολέλεας, καὶ βέβαια καὶ θά βροῦμε... ἐκτὸς ἂν...

— Ἐκτὸς ἂν δὲν βροῦμε τίποτα, θέλεις νὰ πῆς; ἀπήντησεν ὁ Γιάννης.

Καὶ αὐτὸ βέβαια θά συμβῇ, καί μένε Μακρολέλεας, γιατί δὲν ὑπάρχει πιά οὔτε κόκκος χρυσοῦ.

— Καλὰ, καλὰ, εἶπεν ὁ Ἀλέκος, θά ἰδοῦμε!

— Σταθῆτε, παιδιά! ἀναφώνησε τότε ὁ Κασκαμπέλ. Ἀπαγορεύεται! Μάλιστα, ἀπαγορεύεται! Εἰς τὴν ἀγγλικὴν αὐτὴν χώραν, ὅτι χρυσάφι βροῦμε, ἂς εἶνε καὶ χονδρὸ κομμάτι, σὺν τῷ κεράτῳ σου, Μακρολέλεας, δὲν θά καταδεχθῶμεν νὰ το σηκώσωμεν! «Οχι, ποτέ!

Πάντοτε ὁ ἴδιος, ὁ Κατάρ Κασκαμπέλ! Ἀλλ' ἂς ἡσυχάσῃ! Ναί μὲν, μεθ' ὅλην τὴν ἀπαγόρευσίν του, ἐπρόσεχαν καθ' ὅδον μήπως εὐρουν κανέν τεμάχιον τοῦ πολυτίμου μετάλλου. Ἀλλ' ὅ,τι εἶπεν ὁ Γιάννης ἦτο βεβαίωστον. Δὲν ὑπῆρχε πλέον οὔτε κόκκος.

Ἐν τούτοις ἡ περίοδος τῶν βροχῶν ἤρχισε. Καθ' ἐκάστην ἔβρεχε ραγδαίως καὶ ὡς ἐκ τούτου ὁ δρόμος καθίστατο δύσκολος.

Ὁ ἰνδὸς ὁδηγὸς ἐπέσπευδε τὸ βῆμα τῶν ἵππων. Ἐφοβεῖτο μήπως οἱ μέχρη τῆς στιγμῆς ἐκείνης σχεδὸν ξηροὶ ποταμοὶ καὶ ρυάκες, ἤθελον πλημμυρίσει ἀπὸ τὰς βροχάς. Πῶς θά τοὺς διήρχοντο τότε; Ἡ Εὐδρομοσ Οἰκία ἐκινδύνευε νὰ πονηροῦται κατὰ τὸ διάστημα τῆς περιόδου τῶν βροχῶν, ἡ ὁποία παρεστίνετο ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ σπεύσουν νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν κοιλάδα τοῦ Φράξερ.

Εἶπομεν ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς τῆς χώρας δὲν ἦσαν διόλου ἐπιφοβῶν, ἀφοῦτοι οἱ Γαλιόττοι εἶχον ἀποσυρθῆ πρὸς ἀνατολάς. Ἀληθέστατον τοῦτο· ἀλλ' ἡ χώρα ἔτρεφε μερικὰ ἄγρια ζῷα — ἄρκτους προπάντων — πολὺ ἐπιφοβῶν.

Ὁ Ἀλέκος μάλιστα ἐκινδύνευεν

εἰς μίαν περίστασιν, καθ' ἣν ὀλίγον ἐλείπε νὰ πληρώσῃ πολὺ ἀκριβὰ τὴν πρὸς τὸν πατέρα του ἀπειθειαν.

Ἦτο ἡ 17 Μαΐου, ἀπόγευμα. Ἡ ἄμαξα ἐπρόκειτο νὰ σταθμεύσῃ ἐπὶ δύο ὥρας. Ὁ Γιάννης εἶχεν ἐξέλθῃ εἰς κυνήγιον, ἐνῶ ὁ Ἀλέκος, ἂν καὶ εἶχε λάβῃ διαταγὴν νὰ μὴν ἀπομακρυνθῇ, διήλθε τὴν κοίτην ἐνὸς ξηροποταμίου, τὸ ὁποῖον πρὸ μικροῦ εἶχε περάσῃ ἡ ἄμαξα, καὶ ὁπισθοχώρησε φέρων μικρὸν σχοινίον, τυλιγμένον περὶ τὴν ὀσφύν του.

Ὁ σκοπὸς του ἦτο νὰ παρακολουθήσῃ ἐν ποικιλόχρῳ πτηνόν, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἴδῃ, διὰ νὰ ανακαλύψῃ τὴν φωλεάν του καὶ τῇ βοηθείᾳ τοῦ σχοινίου, νὰ ἀναρριχηθῇ εἰς τὸν κορμὸν τῆς οἰκίας δένδρου, διὰ νὰ τὴν πάρῃ.

Τὸ ἐγγεῖρημα ἦτο κατὰ τοσοῦτον τολμηρὸν, καθόσον ἠπειλεῖτο θύελλα. Ἀλλ' ὁ Ἀλέκος ὀλίγον ἐπρόσεχεν εἰς τὰ μαῦρα ἐκεῖνα σύννεφα, τὰ ὁποῖα συνεισχωρεῖντο εἰς τὸ ζενίθ, καὶ μετ' ὀλίγον ἐυρέθη ἐν τῷ μέσῳ δάσους πυκνοῦ, ὅπου ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον ἐπέτα τὸ πτηνόν. Μετὰ εἴκοσι λεπτά τῆς ὥρας, ὁ Ἀλέκος ἀπείχετο ἤδη ἡμίσειαν λεύγαν ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἐστάθμευεν ἡ Εὐδρομοσ Οἰκία, χωρὶς νὰ συλλογίζετο ὅτι ἐντὸς δύο ὥρῶν ἡ ἄμαξα θάναθαι. Καὶ ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχον δρόμοι, ἀλλὰ στενὰ μονοπάτια, χανόμενα μέσα εἰς θάμνους, παρὰ τοὺς κορμούς τῶν κέδρων καὶ τῶν δρυῶν.

Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ ἄρκετὰ περιεπλανήθη τρέχων καὶ περῶν, ἔχασε τὸ πτηνόν. Ἐστάθη τότε πολὺ στενοχωρημένος διὰ τὴν ἀποτυχίαν καὶ ἀνέκραξε: «Πάει ἐστὶν ὁρμή! τῶχασα!»

Διὰ μέσου τῶν φυλλωμάτων εἶδε τὸν οὐρανὸν κεκαλυμμένον ὑπὸ νεφῶν. «Ἡρῆχισε νὰ στραπτη καὶ νὰ βροντᾷ».

Ἀπρέπει νὰ γυρίσω πίσω! Τί θά' πῃ ὁ πατέρας; ἐσκέφθη τὸ παιδίον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ βλέμμα του εἰλκυσθῇ ἀπὸ παράδοξόν τι ἀντικείμενον, ἀπὸ ἑνὸς χάλινου περιέρχου σχήματος, ἄρκετὰ χονδρὸν μὲ στίγματα μεταλλικά.

«Ὡ! αὐτὸ εἶνε χρυσάφι χωρὶς ἄλλο!» εἶπε καθ' ἑαυτὸν πλήρως χαρᾶς. Τὸ ἐπῆρε καὶ τὸ ἔθεσεν εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ μὲ τὴν ἀπόρασιν νὰ μὴ το δειξῇ εἰς κανένα καὶ νὰ το ἀνταλλάξῃ κατόπι μόνος του μὲ χρυσὰ νομίσματα.

Μία δυνατὴ βροντὴ ἠκούσθη τότε καὶ ἡ θύελλα ἐξέσπασεν. Ἡ ἡγὼ ἀντελάλει ἀκόμη τὴν βροντήν, ὅτε ἀντήχησεν εἰς μυκηθμός.

Μία ἄρκτος πελωρία ἐφάνη τότε, ἔξωθεν μιᾶς λόχμης, εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι βημάτων.

Ὅσον γενναῖος καὶ ἂν ἦτο ὁ Ἀλέκος, ἤρχισε νὰ τρέχῃ μὲ ὅλην τὴν τὴν

δύναμιν πρὸς τὸ ξηροπόταμον. Ἡ ἄρκτος ἀποπῖσιν τοῦ ἤρχισε νὰ τὸν κυνηγῇ... Ἀρά γε θά ἐπρόφθανεν ὁ Ἀλέκος νὰ περάσῃ τὸ ποτάμιον καὶ νὰ σωθῇ; Ἡ βροχὴ ἐπιτε κρουνηδόν· ἄστραπαί, βρονταὶ κεραυνοί. Ἀλλοῖμονόν του ἂν ἐπιτενέ! Ἐν τούτοις κατῶρθωσε νὰ διατηρήσῃ τὴν μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ θηρίου ἀπόστασιν καὶ μετὰ ἐν τέταρτον σχεδόν, ἐφθασεν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ.

Ἐδῶ κώλυμα ἀνυπέροβον: ἡ κοίτη ἦτο πλήρης ὕδατος, φθάνοντος μέχρι τῶν ὀχθῶν. Ὁ χεῖμαρρος, ἐν τῇ ὀρμητικῇ αὐτοῦ φορᾷ, παρέσυρε λίθους καὶ κορμούς δένδρων. Νὰ ριφθῇ τις ἐν τῷ μέσῳ τῆς δίνης ἐκείνης, ἦτο βεβαία καταστροφή.

Ὁ Ἀλέκος δὲν ἐτόλμα νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἡσθάνετο τὴν ἄρκτον ὀπίσω του πλησιάζουσαν, ἐτοίμην νὰ τὸν ἀρπάσῃ. Ἡ Εὐδρομοσ Οἰκία διεφάνετο ἐν τῷ μέσῳ τῶν δένδρων. Ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὸν ἀκούσουν, ἂν ἐφώναζε.

Ἐξείρην τῷ ἐπῆλθε μία ἰδέα σωτηρίας. Μία κέδρος ὑψοῦτο ἐκεῖ πλησίον. Ἀνῆλθεν εὐθὺς μὲ ταχύτητα καὶ εὐκινῶς πρὸς τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου. Ἀλλὰ πῶς; Ἐπρεπε νὰ περάσῃ τὸν χεῖμαρρον. Ἀλλὰ πῶς; Ἡ βροχὴ ἦτο τόσο ραγδαία, ὥστε τὰ ὕδατα ἐξεχειλίσαν ἀπὸ τὴν δεξιάν ὄχθην, πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐστάθμευεν ἡ Εὐδρομοσ Οἰκία.

Μολοντοῦτο, ὡς ἄξιος υἱὸς τοῦ Κασκαμπέλ, δὲν εἶχε χάσῃ διόλου τὴν ψυχραιμίαν του... Ἐπρεπε νὰ ἀφήσῃ τὸ δένδρον. Ἀλλὰ πῶς; Ἐπρεπε νὰ περάσῃ τὸν χεῖμαρρον. Ἀλλὰ πῶς; Ἡ βροχὴ ἦτο τόσο ραγδαία, ὥστε τὰ ὕδατα ἐξεχειλίσαν ἀπὸ τὴν δεξιάν ὄχθην, πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐστάθμευεν ἡ Εὐδρομοσ Οἰκία.

Καὶ ἡ ἄρκτος ἤρχισε νὰ κυνηγεῖται... βραδείως.

Ἀλλὰ ἰδέα σωτηρίας. Ἐξεδίπλωσε τὸ σχοινίον ἀπὸ τὴν ὀσφύν του, τοῦ ἔκαμιν εἰς τὴν ἄκραν θηλειάν καὶ το ἔξεσφενδόνισε μέχρι τοῦ ἄκρου ἐνὸς τῶν μακρῶν ὀριζοντίων κλάδων τοῦ δένδρου, τοῦ ἐκτεινομένου ἄνωθεν τοῦ χεῖμαρρου. Εἶτα σύρῃν τὸ σχοινίον πρὸς ἑαυτὸν, κατεβίβασε τὸν κλάδον καὶ τὸν ἐκράτησεν ἰσχυρῶς εἰς τὴν κάθετον αὐτὴν θέσιν.

Ἡ ἄρκτος ἀνερριχάτο ὀλονέν... μετ' ὀλίγον θά τὸν ἐφθάνεν. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπιάσθη καλὰ ἀπὸ τὴν ἄκραν τοῦ κλάδου, τὸν ἄφησε νὰ ἀναλάβῃ τὴν προτέραν του θέσιν καὶ οὕτως ἐξεσφενδονίσθη δι' αὐτοῦ, ὡς δι' ἐλατηρίου, ὑπεράνω τοῦ χεῖμαρρου. Τότε ἀφῆκε τὸν κλάδον καὶ ἔπεσε παρὰ τὸ χεῖλος τῆς δεξιᾶς ὄχθης, ἐνῶ κατὰπληκτος ἡ ἄρκτος ἐδλεπε τὴν λείαν τῆς πετώσαν εἰς τὸν ἀέρα...

Ἐκεῖ ἀκριβῶς τὸν ὑπεδέχθησαν ὁ

Κασκαμπέλ, ὁ Γιάννης καὶ ὁ Μακρολέλεας, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐξέλθῃ πρὸς ἀναζήτησίν του.

«Παλχοπαῖδο! κτεργάρη! μᾶς κατατρόμαξες!» τῷ εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ.

«Λοιπὸν, πατέρα, τράβηξέ μου ταῦτά» ἀπεκρίθη ὁ Ἀλέκος· μοῦ ἀξίζει.

Ἀντὶ ὅμως νὰ του τραβήξῃ ταῦτιά, ὁ Κασκαμπέλ ἔκρινε καλὸν νὰ τὸν φιλήσῃ τρυφερῶς καὶ εἰς τὰ δύο μάγουλα.

«Νὰ μὴ το ξανακάνης ὁμως» ἀκούς; νὰ μὴ το ξανακάνης... γιατί...

Δὲν θά με ξαναφιλήσης! ἀπεκρίθη ὁ Ἀλέκος, ἀσπαζόμενος ἡχηρῶς τὸν πατέρα του.

Εἶτα ἀνέκραξε:

«Καλὰ τῆς τὴν ἔπαιξα τῆς ἀρκούδας. Βλᾶξ πού ἦτο!»

Ὁ Γιάννης ἡσθάνετο πολλὴν ὄρεξιν νὰ τὴν φωνέσῃ. Ἀλλ' εἶχεν ἤδη καταβῇ ἀπὸ τὸ δένδρον καὶ ἀπεμακρύνθη πολὺ, ὥστε δὲν ὑπῆρχε καιρὸς. Τὸ πλέον ἐπείγουν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο νὰ πορύγῃ τὴν πλημμυραν καὶ ἔσπευσαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Εὐδρομοσ Οἰκίαν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κατὰ παραγγελίαν ἐκ τοῦ Γαλιόττου
τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Η ΜΑΜΜΑ ΜΟΥ ΕΟΡΤΑΖΕΙ

Ὡ! ἡμέρα πού δὲν μοιάζει καμμὴν ἄλλην ἐστὶ σειρά! ἡ μαμά μου εορτάζει, εἶν' ἡμέρα ἱερὰ.

Πλέξτε' εὖσοςμα λουλούδια σὲ στεφάνι δροσερὸ καὶ τὰ πιὸ γλυκὰ τραγοῦδια ψάλλετε τῆς ἐστὶ χορὸ.

Τί με μέλει 'μένα πότε εορτάζει αὐτὸς κι' αὐτὴ· ὅταν οὐ εορτάζεις, τότε εἶν' ἡ πιὸ καλὴ γιορτὴ.

Κι' ἂν ἐτύχαινε κ' ἡμέρα νᾶνε καθημερινὴ πάλαι εἶν' ἐδῶ, μνῆρα, ἀνοιχτὰ οἱ οὐρανοί.

Πάλε μοιάζει μ' ἐκκλησίᾳ τοῦτ' ἡ στέγη ἡ φτωχικὴ κ' ἐγὼ γίνομαι θυσιά 'στ' ὄνομά σου τὸ γλυκὺ

Γιατί σ' ἀγαπῶ μνῆρα σ' ἀγαπῶ, μὰ σ' ἀγαπῶ! ἄλλην ἀξί γλυκυτέρα δὲν εὐρίσκω νὰ σε 'πῶ.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

«ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΝ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ»

Ὁ κ. Χ* διευθυντὴς ἰδιωτικῷ Ἐκπαιδευτηρίου, ἐκάθητο εἰς τὸ Γραφεῖόν του, ἔταν εἰσῆλθεν ὁ ὑπηρετῆς καὶ ἀνήγγειλεν:

— Ὁ κύριος Δ*

— Ὁ Γραμματεὺς τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείσσης;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ὁδηγήσέ τον ἐδῶ ἀμέσως.

Ἐκπληκτος καὶ ἀπορῶν τί νὰ συμβαίῃ, ὁ διευθυντὴς διέκοψε τὴν ἐργασίαν του καὶ ἡγήθη διὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὸν Γραμματεῖα τῆς Βασιλείσσης.

Εὐθὺς μετὰ τὸν χαιρετισμόν, ὁ κύριος Δ* τὸν ῥώτησεν:

— Ἐχετε ἐδῶ ἑνα μαθητὴν ὀνομαζόμενον Πέτρον Καλλινίκου;

— Μάλιστα, κύριε· τί συμβαίνει;

— Εἶνε καλός;

— Πολὺ καλός... ἄρκετὰ ἐπιμελής.

Ἡ οἰκογένειά του δὲν εἶνε πολὺ πλουσία... Ἀλλὰ τί τρέχει λοιπὸν;

— Ἐγραψε πρὸς τὴν Α. Μ. τὴν Βασιλίαν.

— Ἐγραψε πρὸς τὴν Α. Μεγαλειότητά! Καί τί;

— Ἰδοῦ.

Καὶ ὁ κ. Γραμματεὺς εἰπὼς πρὸς τὸν Διευθυντὴν μίαν ἐπιστολὴν, ἐπιγραφομένην: «Πρὸς τὴν Κυρίαν Βασιλίαν» καὶ ἐμπεριέχουσαν τὰ ἑξῆς:

«Κυρία Βασιλίσα,

» Ἀκούω ὅτι εἰσθε καλὴ, πολὺ καλὴ καὶ ὅτι δὲν ἀρνεῖσθε τίποτε ἀφ' ὅ,τι σὰς ζητήσουν.

» Εἶμαι μαθητὴς τῆς δ' τοῦ Ἑλληνικοῦ εἰς τὸ Σχολεῖον τοῦ κ. Χ* Ἐρωτήσατέ τον νὰ σας 'πῇ ἂν ἴπῃρα ποτὲ ὀλιγώτερον ἀπὸ 5. Εἰς τὰ Ἑλληνικά ἔχω 6 καὶ ἡ διχωγὴ μου πάντοτε ἀξία ἐπαίνου. Ὁ πατέρας μου εἶνε πτωχός, Κυρία Βασιλίσα, καὶ δὲν ἔχει νὰ μου ἀγοράζῃ τὰ βιβλία πού μου χρειάζονται. Μερικοὶ συμμαθηταὶ μου ἀγοράζουν τὴν «Διαπλάσιν τῶν Παίδων» ἐν περιοδικὴν ἐπίτηδες, καὶ ξοδεύετε ἐπίτηδες διὰ παιδείαν. Μοῦ τὴν δανείζουν καμμὴν φορὰν καὶ τὴν διδόντω. Ἀχ, τί ὥρατᾳ πράγματ' ἐστὶ γράφει! Ἀς ἦτο δυνατόν νὰ εἶχα καὶ ἐγὼ κανένα τὸ-

μον ἰδικόν μου, νὰ τὸν διαδίδω μὲ τὴν

ἡσυχίαν μου, ὅταν ἔχω εὐκαιρίαν ἀπὸ τὰ μαθήματά μου.

» Δι' αὐτὸ σας γράφω, Κυρία Βασιλίσα, νὰ μου σταίλτετε ἑνα τόμον τῆς «Διαπλάσεως». Νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, προτιμῶ τὸν τόμον τοῦ 1895 πού ἔχει τὸ Ἐν Οἰκίᾳ τοῦ κυρίου Μαλῶ. Ἀλλὰ κοστίζει ἐπὶ δραχμὰς καὶ χρυσοδεμένους δέκα! Καὶ νὰ σας εἰπῶ πάλιν τὴν ἀλήθειαν, ἑνα βιβλίον πού το ἀγαπᾷ κανεὶς, καλλίτερον νὰ το ἔχη χρυσοδεμένον.

» Τί μεγάλην χάριν πού θά μοι ἐκάμνατε, Κυρία Βασιλίσα, ἂν μοι ἐστῆλατε αὐτὸν τὸν τόμον! σῆς, πού εἰσθε τόσο καλὴ, καθὼς ἀκούω, καὶ τόσο πλουσία!

» Ὁ πατέρας μου μοῦ λέγει ὅτι ἐγεννήθηκα τῷ ἴδιον ἔτος πού ἐγεννήθη ὁ κύριος πρίγκηψ Ἀνδρέας. Ἐχομεν λοιπὸν τὴν ἰδίαν ἡλικίαν καὶ σας παρα-λῶ νὰ μοῦ τον φιλήσετε

Ὁ μικρὸς μαθητὴς

Πέτρος Καλλινίκου.»

Ἀναγνώσας τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν ὁ Διευθυντὴς ἐμεδίωσεν.

— Ἡ ἀθωότης τῆς ἡλικίας τοῦ τῷ ἔδωκε τόσον θάρρος, εἶπεν ὑποθέτω ὁμως ὅτι ἡ Α. Μεγαλειότης δὲν ἐθύμωσε...

— Ἀπεναντίας! ἀπήντησεν ὁ Γραμματεὺς. Ἡ Α. Μεγαλειότης μᾶστελε νὰ ἴδῃ τὸν μικρὸν Πέτρον καὶ νὰ τῷ ἐγγείρῃ ἑκ μέρους τῆς τὸν τόμον τῆς «Διαπλάσεως».

Τῷ ὄντι δὲ ὁ Γραμματεὺς ἐκράτει ὀγκώδες βιβλίον, διπλωμένον διὰ λευκοῦ χαρτοῦ.

Προσεκλήθη ἀμέσως ὁ Πέτρος Καλλινίκου, φαντάζεσθε δὲ τὴν ἐκπληξίν του ὅταν τῷ ἐδόθη ὁ τόμος τῆς Διαπλάσεως χρυσοδέτος, ἑκ μέρους τῆς Βασιλείσσης.

— Ἡ Α. Μεγαλειότης, τῷ εἶπεν ὁ Γραμματεὺς, σὲ συγχαίρει διὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν φιλομάθειάν σου. Αὐτὸ τὸ βιβλίον σοῦ το χαρίζει, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴ το εἴπῃς εἰς κανένα ὅτι εἶνε ἑκ μέρους τῆς Βασιλείσσης.

Τὸ ὑπεσχέθη μὲν ὁ μικρὸς Πέτρος· ἀλλ' ἦτο δυνατόν νὰ τηρήσῃ μέχρι τέλους τὴν υπόσχέσιν του; ἦτο δυνατόν νὰ μὴ διαλαλήσῃ τὴν πρὸς αὐτὸν καλωσύνην τῆς Βασιλείσσης; Μετ' ὀλίγον ὅλη ἡ τάξις ἐγνώριζεν ὅτι ὁ χρυσοδέτος ἐκεῖνος τόμος τῆς Διαπλάσεως ἦτο δῶρον βασιλικόν.

Ἡ Βασιλίσα ἔλαβεν ἑκατοντάδα ὁμοίων ἐπιστολῶν. Τί δὲν τῆς ἐξήτησαν οἱ μικροὶ μαθηταί! Ἀλλ' ἐννοεῖται ὅτι ὁ Γραμματεὺς δὲν ἐφάνη πλέον εἰς τὸ Ἐκπαιδευτήριον τοῦ κ. Χ*.

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ

Διατίθει ἡ ἐκ τοῦ γαλλικοῦ τοῦ ἀνα-δραματοῦ Ε. Legouvé.

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΣΤΑΔΙΟΝ

Ἀγαπῆτοι μου,

Μέχρι πρὸ ὀλίγων ἀκόμη μηνῶν, τὸ ἀρχαῖον Παναθηναϊκὸν Στάδιον, τὸ ὁποῖον εἶδε τόσας ἡμέρας δόξης, δὲν ἦτο παρὰ μία ἀπλὴ τοποθεσία, ἐν ἀπέραντον ἐρείπιον κεχωσμένον καὶ λησμονημένον, μόνον τὸ σχῆμα τοῦ ἀμφιθεάτρου διασώζον. Οἱ ἀμελεῖς μαθηταί, οἱ δραπεταὶ τῶν σχολείων, μετέβαινον ἐκεῖ συχνὰ καὶ ἐνούμενοι μετὰ τῶν ἀγιοπαίδων, συνεκρότουσαν τὰ ἀτελείωτα καὶ θορυβώδη παι-

Τὸ ἀρχαῖον Στάδιον ἐξεχώσθη, ἐκαθαρίσθη, διηρέθη, συνεπληρώθη, ἀνέζησεν, ἐξέλαμψε σχεδὸν ὅπως ἦτο κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, καὶ ἔτοιμον μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐντελὲς, θὰ δεγθῇ καὶ πάλιν, μετὰ παρέλευσιν τῶσιν αἰώνων, χιλιάδας θεατῶν εἰς τὰ μαρμάρινα καὶ ξύλινα αὐτοῦ καθίσματα καὶ οἱ ἐκ πάσης χώρας ἀθληταὶ θὰ διαμφοισθῇ τὴν δάφνην εἰς τὸ ἴδιον μέρος ὅπου ἄλλοτε ἡγωνίζοντο καὶ ἐστέφοντο οἱ ἀρχαῖοι ἐνδοῦροι νικηταί. . .

“Ὅσοι ἀγαποῦν νὰ κάμουν τὸν περὶ πατῶν τῶν κατὰ τὸ Στάδιον — καὶ σήμερον συναντᾷ τις ἐκεῖ πλῆθος περιπατητῶν καθημέραν, — ὅσοι παρηκολούθησαν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ τὴν ἐν τῷ Σταδίῳ ἐργασίαν, θὰ ἐθαύμασαν βεβαίως πῶς εἰς τόσον ὀλίγον διάστημα καιροῦ, συνετελέσθη ὅλη ἐκείνη ἡ ἀνακαίνισις. Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας δὲν ἐδιδόθη τις ἐκεῖ παρὰ ἓνα χάος, ὕλην ἀκατασκεύαστον καὶ ἀτάκτως συσσωρευμένην, ξύλα, μάρμαρα, λίθους, χρώματα, — καὶ ἐπὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ἀγωνιζομένους (διότι ὠμοίαις πολὺ πρὸς ἀγῶνα ἢ ταχέϊα καὶ πυρετώδης ἐκείνη ἐργασία), ἀπειροπληθεῖς ἐργάται, ὡς μυρμηκίαν, μὲ παντοῖα μηχανήματα καὶ ἐργαλεῖα, μὲ θόρυβον, μὲ φωνὰς, μὲ ζωηρότητα. Οἱ ἐπισκέπτες τῶν πρώτων ἡμερῶν εἰκόνων μὲ δυσπιστίαν τὴν κεφαλήν. Ὁ υπολειπόμενος χρόνος τοῖς ἐφαίνετο σχετικῶς ὀλίγος καὶ βλέποντες ὅλην ἐκείνην τὴν ἀταξίαν ἀμφέβαλλον πολὺ ἂν θὰ ἐτελείονεν ἐντὸς τῆς ὀρισμένης προθεσμίας τὸ Στάδιον.

Ἀλλὰ δὲν παρήλθον πολλὰ ἡμέραι καὶ τὴν ἀμφιβολίαν διεδέχθη θυμασμός. Ὡς διὰ μαγείας ἐκ τοῦ χάους ἐκείνου ἀνέκυψεν εἰς κόσμος ἡ ὕλη ἐτακτοποιήθη καὶ ἡ μορφή τοῦ Σταδίου ἐφάνη ὠραιότερα ἢ ὅσον τὴν ἐφαντάζοντο, ὅλον τὸ εὐρύτατον ἐκεῖνο ἀμφιθέατρον μὲ τὰς κερκίδας του, μὲ τοὺς διαδρόμους του, μὲ τὰς κλίμακας του, μὲ τὰ διαζώματά του, μὲ τὰς ἀτελειότητες σειρὰς τῶν ἐδωλίων του, μὲ τὴν μαρμαρίνην του στεφάνην, μὲ τοὺς θώκους του (τὰ ἐδώλια τῶν βασιλέων καὶ τῶν ἐπιστῆμων) μὲ τὸν ἀπέραντον στίβον του, μὲ ὅλα τελοσπάντων ὅσα ἀπητοῦντο διὰ Στάδιον Ἀγῶνων, διὰ θεατὰς καὶ δι' ἀγωνιστάς.

Μὴ νομίζετε, μικροὶ μου φίλοι, ὅτι τὸ θαῦμα αὐτὸ τοῦ ἔκαμαν τὰ χρήματα. “Ὅχι! Εἰμποροῦσε νὰ ὑπάρχουν καὶ διπλάσια χρήματα καὶ ἡ ἐργασία νὰ μὴ τελειώσῃ ἐγκαίρως. Τὸ θαῦμα τὸ ἔκαμεν ἡ θέλησις, ὁ ζήλος, ἡ φιλοτιμία, ἡ

φιλοπονία. “Ὅσοι ἐπισκέπτεσθε σήμερον τὸ Στάδιον τελειωμένον, εἰμπορεῖτε νὰ λάβετε ἐν μεγάλῳ καὶ σημαντικῷ παραδείγματι. Μὴν εἰπῇτε ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν σας: ἡ ἐργασία εἶνε πολλή, δὲν ἔχω καιρόν. “Ἀμα θέλη κανεῖς, ὅλα τα κάμνει. Μόνον οἱ ὀκνηροί, μόνον οἱ φυγόπονοι, μόνον οἱ ἀφιλότιμοι, δὲν εὐρίσκουν καιρόν διὰ τίποτε, δὲν κατορθώνουν τίποτε καὶ μένουν πάντοτε ὀπίσω καὶ δὲν προφθάνουν ποτὲ τίποτε εἰς τὴν ὥραν του καὶ γίνονται καταγέλαστοι. “Ἀν ἐφαίνοντο τοιοῦτοι οἱ ἀναλαβόντες καὶ ὑποσχεθέντες εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὴν ἀναγκάσιν τοῦ Σταδίου, θὰ ἐτελείωνεν αὐτὸ ἐντὸς τῆς προθεσμίας καὶ θὰ εἶχαμεν σήμερον πρόσωπον νὰ δεχθῶμεν τοὺς ξένους, οἱ ὅποιοι ἐκ πάσης γωνίας θὰ συρρεῦσαν διὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας.

Μὲ τὴν ἰδίαν πυρετώδη ταχύτητα, μὲ τὸν ἴδιον ἀξιωματικὸν ζήλον κοσμεῖται καὶ ἡ πόλις, ἐνδυομένη τὴν ἐορτάσιμον αὐτὴν στολήν. Εἰς ἄλλην μου ἐπιστολὴν θὰ σας δώσω μίαν περιγραφὴν τῶν προετοιμασιῶν τούτων καὶ ἀργότερα θὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σας περιγράψω αὐτοὺς τοὺς Ἀγῶνας, οἱ ὅποιοι θὰ ποτελέσουν ἐν τῶν σημαντικωτέρων γεγονότων τῆς συγχρόνου Ἑλληνικῆς ἱστορίας.

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΠΑΙΔΩΝ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

Κοιμοῦμαι ἀγκαλιὰ μὲ τὸ βιβλίο.
Μὲ τὸ βιβλίο τὴν αὐγὴν χαιρετῶ
Καὶ χαρὰ μου εἶνε μόνον τὸ σχολεῖο
Κ' εἶν ἐλπίδα μου μόνον αὐτό.

Ἐνα εὐγε τοῦ δασκάλου μου ἀξίζει
Κ' ἀπ' τῆς μάνας μου ἀκόμα πιὸ πολὺ.
Τὸ θερμὸ ποῦ μοῦ δίνει φιλί.
Τὸ φιλί που ὅταν γυρνῶ μοῦ χαρίζει.

Τὰ παιγνίδια μου τὰ πέταξα τώρα,
Γιὰ νὰ παίξω δὲν ἔχω καιρό,
Ὅταν ἔλθουν αἱ παύσεις μπορῶ
Νὰ περάσω μ' αὐτὰ κάθε μου ὥρα

Ἀγκαλιὰ μὲ τὸ βιβλίο κοιμοῦμαι
Καὶ μ' αὐτὸ τὴν αὐγὴν χαιρετῶ
Κ' ὅταν γίνω μεγάλος θὰ θυμοῦμαι
Πόσες χάρες ἔτὰ βιβλία χρωστώ.

Μ. Α. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 61]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ο ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΗΣ

Φθίσασα ἡ Δέα εἰς τὴν μικρὰν οἰκίαν, ὅπου εἶχε διελθῇ σχεδὸν ὅλα τὰ ἔτη τῆς θλιβερᾶς αὐτῆς παιδικῆς ἡλικίας, ὥρῃσε τὴν θύραν ὁρμητικῶς, ἀκούουμένη παρὰ πόδας ὑπὸ τοῦ Χόμου, καὶ διελθοῦσα ταχέως τὸν μικρὸν διάδρομον, ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατρὸς τῆς.

— Πατέρα, πατέρα! ἐφώνησε, θέσασ τὰ χεῖρά εἰς τὴν ὀπὴν τῆς κλειδαριᾶς. εἰμαι ἐγὼ, ἡ Δέα. Ἀνοίξετέ μου, σὰς παρακαλῶ, γρήγορα.

Μετά τινος στιγμᾶς ἀνυπομονοῦντος προσδοκίας, τὸ κοράσιον ἤκουσε βῆμα βραδύ καὶ σεστυρμένον καὶ μίαν χεῖρ, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ἀσθενῆς καὶ τρέμουσα, ἔστρεψε μετὰ προφυλάξεως τὴν κλειδα.

Ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ ἐπεφάνη ἀνὴρ ὠχρὸς τὴν ὄψιν, μὲ μακρὰν γενειάδα, μὲ ὀρθοκλινεῖς κοίλους, μὲ κόμην μακρὰν καὶ πυκνὴν.

— Πατέρα, πατέρα, ἰδέτε τί σας φέρω! ἀνέκραξεν ἡ Δέα, ὁρμώσα εἰς τὸ δωμάτιον. Ἐπώλησα τὸν Κουασιμόδον καὶ σας ἀγόρασα κάτι τι γιὰ νὰ φάτε.

Ὁ ἀνὴρ ἠτένισε τὴν κόρην σιωπηλῶς, ἀγρημένος, ὡς νὰ μὴν εἶχε συναίσθησιν τῶν περὶ αὐτόν· εἴτα ἔφερε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὡς ἂν ἤθελε νὰ συγκεντρώσῃ τὸν νοῦν του καὶ ἀνυποψίαν τὴν μνήμην του.

Ἡ Δέα ἦτο ἐξηντηλημένη καὶ ἡσθαιεν ἀπὸ τὸ τρέξιμον ἐν τούτοις ἀφ' οὗ ἔκλεισε τὴν θύραν, ἔσπευσε νὰ φέρῃ τὸ κἀνιστῆρ της καὶ νὰ νοίξῃ τὰ παραθυρόφυλλα, διότι τὸ δωμάτιον ἦτο βυθισμένον εἰς σκότος. Εἴτα ἔσυρε μίαν πολυθρόναν πληθύνον μεγάλης τράπεζας, σκεπασμένης ἀπὸ βιβλία, χαρτιά καὶ μικρὰ κήρινα ἀγαλμάτια τελειωμένα ἢ ἡμιτελῆ, ἔκαμεν ἐπ' αὐτῆς ὀλίγον τόπον καὶ ἐξεδίπλωσε τὸ μάντρον, τὸ περιέχον τὰ τρόφιμα, τὰ ὅποια τῇ εἶχε δώσῃ ἡ Κελίνα. Ἐπλησίασε τὸν πατέρα τῆς καὶ περιβαλοῦσα αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς, τὸν ὠδήγησε σιγὰ εἰς τὴν πολυθρόναν τὴν ὅποیان εἶχεν ἐτοιμάσῃ.

Σιωπηλὸς ἐκεῖνος εἶδεν ἐπὶ τινος στιγμᾶς τὴν προετοιμασίαν ἐκείνην, ἐνῶ δάκρυα θαλερὰ ἔρρεον βραδέως κατὰ μῆκος τῶν ἰσχνῶν παρειῶν του.

— Γιὰ μένα εἶνε αὐτά; ἐψιθύρισεν.

— Ναί, πατέρα, γιὰ σὰς ὅλα εἶνε γιὰ σὰς.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν θὰ τα φάγω ὅλα.

Φάγε καὶ σύ, παιδί μου, γιὰτὶ βέβαια θὰ πεινᾷς.

— Ἐγὼ ἔφαγα, πατέρα. Αὐτὰ εἶνε ὅλα γιὰ σὰς. Φάγετε ἀπ' αὐτό, νὰ ἰδῇτε τί ὠρατὸ ποῦ εἶνε προσέθεσε τὸ κοράσιον, ὅτεον ἐνώπιον τοῦ πατρὸς του ἐν τεμάχιον τῆς ὀρνίθος.

— Δὲν πεινῶ, ἀπήντησεν ἐκεῖνος διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς, δὲν εἰμπορῶ νὰ φάγω. Εἶμαι πολὺ ἀδιάθετος. . . δὲν ἔχω ὀρεξί. . . δὲν ἔχω ὀρεξί, παιδί μου. . .

— Δοκιμάσετε, καλὲ μου πατέρα, σὰς παρακαλῶ. Ὅλα γιὰ σὰς τα ἔφαγα. Καί σας ἐπώλησα τὸν Κουασιμόδον. Νὰ τὰ χρῆματά.

Καὶ περιέβλεπε διὰ τῆς χειρὸς τὸν λαμβόν τοῦ καλλιτέχνου, ἐνῶ ἀπέθεσε τὸ χαρτονόμισμα ἐπὶ τῇ τραπεζῇ.

— Πέντε δολλάρια, ἐξηκολούθησε εἰκοσιπέντε φράγκα· ἀσχημα εἶνε; Ἐ, τώρα βέβαια, δὲν θὰ πεινάσετε ποτὲ ποτὲ πλέον. Ἐλάτε, καλὲ μου μπαμπά, σηκώσετε τὰ μάτια καὶ κυττάξετέ με... κυττάξετε τὴν μικροῦλά σας Δέα... Ξεχάσετε τώρα τὸν πονοκέφαλό σας καὶ προσπαθήσετε νὰ φάτε... αὐτὸ θὰ σας ὠφελήσῃ.

Καὶ τὸ κοράσιον ἐθλίβε μὲ τὴν παρειάν του τὸ ὠχρότατον πρόσωπον τοῦ καλλιτέχνου, θωπεῖον αὐτὸν μὲ τρυφερότητα.

Ἐπὶ πολὺ ἔμεινεν ἐκεῖνος μὲ τοὺς ὀρθοκλινεῖς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ χαρτονομίσματος, ἐνῶ τὸ σῶμά του τὸ ἀδύνατον συνεκλόνον λυγροῖ ἀνυδακρῶν.

— Πάει! ἐφυγεν! εἶπεν ἐπὶ τέλους. Δὲν θὰ τον ξαναἰδῶ πιά. Νύχτα καὶ μέρα ἐργαζόμουν γι' αὐτόν. . . νύχτα καὶ μέρα δὲν εἶχα ἄλλην σκέψιν ἀπὸ αὐτόν. . . εἶνε τὸ καλλίτερον πρᾶγμα ἀπ' ὅσα ἔκαμα ἐς τὴν ζωὴν μου. — καὶ μόνον αὐτὸ τὸ κομμάτι τὸ χαρτί μοῦ μένει ἀπὸ αὐτόν!

— Μή, πατέρα, εἶπε τὸ κοράσιον μὲ φωνὴν μαρτυροῦσαν βαθυτάτην θλίψιν· μὴ τα λέγετε αὐτά! θὰ κάμετε καὶ ἄλλα ἀγάλλματα ὥρατα σὰν ἐκεῖνο καὶ πρὸ ὠραῖα ἀκόμη. Νὰ συλλογίζεσθε τὴν μικρὰν σας κόρην ποῦ σας ἀγαπᾷ τόσον καὶ λυπεῖται ὅταν ὑποφέρετε. . . Προσπαθήσετε νὰ φάτε ὀλίγο. . . νὰ ἀσπροψωμί καὶ τυρὶ ἀπὸ ἐκεῖνό ποῦ σας ἀρέσει.

Καὶ κόπτουσα τεμάχια ἐκ τῶν φαγητῶν ἡ Δέα τα ἔθετε σχεδὸν διὰ τῆς βίβας εἰς τὸ στόμα τοῦ πατρὸς τῆς. Τῷ ὠμί-

λει, τὸν ἐθώπευε καὶ ἐν γένει τὸν μετεχειρίζετο ὡς νὰ ἦτο παιδίον ἄρρωστον.

Ἐκεῖνος δὲν ἀνίστατο καὶ ἔτρωγε, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ κοράσιον, διότι προφανῶς οὕτε ὀρεξιν εἶχεν, οὕτε εὐχαρίστησιν ἠσθάνετο. Ἐφαγεν ὀλίγον καὶ κατόπιν ἤρνηθη νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἡ Δέα ἔδωσε τότε ὀλίγον ἀπὸ τὰ περισσεύματα εἰς τὸν Χόμον, ὁ ὅποιος μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος παρηκολούθει τὰ γινόμενα, ἀπορῶ

«Μή, πατέρα· μὴ τὰ λέγετε αὐτά! (Σελ. 69, σελ. 6'.)

πῶς ὁ κύριός του περιεφρόνει τόσον ὀρεκτικὰ φαγητά. Κατόπιν ἡ Δέα ἔθεσε τὸ ὑπόλοιπον ἐντὸς πινακίου, τὸ ἐσκέπασε μὲ ἓν μάντρον καὶ τὸ ἐφύλαξεν ἐπιμελῶς εἰς τὸ ἐφοφυλάχιον, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ δι' ἄλλην φοράν. Μετέβη εἴτα εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἔβγαλε τὸ σαλάκι τῆς καὶ τὸ μανδύλιον, τὸ ὅποῖον τῆς ἐσκέπαζε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐφόρεσε μίαν ἄσπρην ποδιάν μεγάλην, διὰ νὰ προφυλάξῃ τὸ φουστάνι τῆς, τὸ ὅποῖον ἄλλοτε εἶχε φορέσῃ ἡ μητέρα τῆς καὶ δι' αὐτό το ἐπρόσεχε πολὺ. Κατόπιν ἤρπασε νὰ σκουπίξῃ τὸ δωμάτιόν τῆς, τὸ ὅποῖον δὲν εἶχε πάντοτε καιρὸν νὰ περιποιηθῇ ὅσον ἤθελε. Τὸ μέγα σάρωθρον ἦτο πολὺ δυσανάλογον πρὸς τὸ χαμηλὸν τῆς ἀνάστημα καὶ τὰς μικροσκοπικὰς τῆς χεῖρας ἐν τούτοις το μετεχειρίζετο μὲ πολλὴν ἐπιδεξιότητα. Ἐκαθάρισε τὸ μικρὸν δωμάτιον μετ' ἄκρας ἐπιμελείας, ἐξεσκόνησεν ἐν ἑκάστον τῶν ἀντικειμένων, τὰ ὅποια τὸ ἐστόλιζον καὶ ἔβαλε κάθε πρᾶγμα εἰς τὴν θέσιν του. Ἐπέστρεψε κατόπιν εἰς τὸ δωμάτιον

Γεώργιος Ἀθέρωφ

γνιδιά των· ὑπῆρχον δὲ πάντοτε καὶ ὀλίγοι περιπατηταί, ῥομαντικοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἀνῆρχοντο ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων καὶ ἐρρέμβανον παρατηροῦντες τὸ ἀμφιθέατρον καὶ ἀναπλάττοντες τὸ σημερινὸν ἔρημον Στάδιον ὅπως ἦτο ἐν τῇ ἀρχαίᾳ αὐτοῦ δόξῃ.

Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ἦτο πεπρωμένον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας νέα δόξα νὰ προστεθῇ εἰς τὴν παλαιάν. Τὸ ἐν Παρισίοις διεθνὲς Κομιτάτον πρὸς ἀνασύστασιν τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων ἀπεφάσισε, καθὼς γνωρίζετε, νὰ τελέσῃ τοὺς πρώτους Ἀγῶνας τῆς νέας περιόδου ἐν Ἀθῆναις, ὁ δ' ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βαθυπλουτος ὁμογενὴς κ. Γ. Ἀθέρωφ — εἰς τὴν γεννησιοδωρίαν τοῦ ὁποίου τόσα κοινωφελῆ ἰδρύματα ὀρεῖλονται, — προσέφερε τὸ ἀναγκαῖον ποσὸν διὰ τὴν ἀναμνηστικὴν τοῦ ἀρχαίου Σταδίου. Ἐκτοτε τὰ πράγματα διὰ μιᾶς μετεβλήθησαν. Ὅπου ἔρημις καὶ ἐγκατάλειψις καὶ ῥεμβασμός, κίνησις πυρετώδης, καὶ ζωὴ καὶ ἐργασία.

τοῦ πατρός της, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει νὰ μένη ἀκίνητος εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ χρονονομήματος τῶν πέντε δολλαρίων, ἐν ἐκφράσει λύπης βαθυτάτης.

— Δόστε μου αὐτὰ τὰ χρήματα, πατέρα, εἶπεν ἡ Δέα μὲ ὕψος φαιδρόν, διὰ νὰ τον ἐνθαρρύνῃ, — καὶ αὖριον θὰ σας φέρω ὅ,τι σας χρειάζεται. Τώρα θὰ σκουπίσω τὸ δωματίον σας καὶ θὰ ξεσκονίσω τὰ βιβλία σας.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ ὧντι ὑπῆρχον πολλὰ βιβλία, ἄλλα χρυσοδεμένα, ἄλλα χαρτοδεμένα, ἄλλα ἄδετα, μικρὰ ἢ μεγάλα, παλαιὰ ἢ καινουργητὰ καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ βιβλία — περίεργον πρᾶγμα — ἔφερον τὸ ἴδιον ὄνομα χαρχαμένον ἐπὶ τῆς ῥάχως ἢ ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου: Βίβλος τωρ Οὐγγώ. Πολλὰ ἦσαν ἀπὸ τὰς πολυτελεστεράς ἐκδόσεις, αἱ δὲ εἰκονογραφίαι, αἰσθητικὰ ἐκδόσιμον, ἐχρησίμευσαν βεβαίως εἰς τὸν καλλιτέχνην ὡς πρότυπον διὰ τινὰ τῶν κηρίων

αὐτοῦ ἀγαλμάτων. Ἐκεῖ πλησίον ἔδλεπέ τις δοκίμια σχεδιασθέντα καὶ χρωματισθέντα ὑπ' αὐτοῦ τοῦ καλλιτέχνη, τὰ ὅποια ἐμαρτύρουν ἀληθῆς διοφύξιν. Κάτωθεν ὑαλίνης σφαιρας, ἐπὶ μικρᾷ τραπέζης, ἦσαν τοποθετημένα μερικά συμπλέγματα, φυλασσόμενα μὲ μεγαλητέραν προσοχὴν ἢ τὰ ἄλλα καὶ εἰς τοὺς τοίχους ἐκρέμαντο μετάλλια, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἰκονίζετο γυναικεῖα προτομή καὶ πολλὰ παιδία, εἰς διαφόρους στάσεις, ὁμοιάζοντα καταπληκτικῶς μὲ τὴν Δεάν. Ἦτο εὐκόλον νὰ μαντεύσῃ τις ὅτι ἡ μήτηρ τῆς Δέας καὶ ἡ Δέα αὐτὴ εἶχον χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπα εἰς τὸν καλλιτέχνην.

Ἐνῶ τὸ κοράσιον ἐταξιδεύει ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐκθαύριζε τὰ βιβλία τοῦ πατρός της, δὲν ἔπαυε νὰ τῷ ὁμιλῇ μὲ γλυκύτητα καὶ τρυφερότητα. Κατ' ἄρχας ἐκεῖνος ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἐπρόσεχε καὶ πολὺ ἄλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ πρόσωπόν του ἐζωήρευε καὶ ὁ καλλιτέ-

χνης ἐφάνη ὅτι ἐνδιαφέρετο δι' ὅ,τι ἔλεγε καὶ ἔκαμνεν ἡ μικρὰ του θυγάτηρ. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ ποδιώξῃ κατὰ τὸ ὅποιον τοῦ ἐθόλωνε τὴν διάνοιαν. Προφανῶς ἡ μικρὰ Δέα, ἐπαυλαχμάνουσα ἐπιμόνως ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἤθελε νὰ τῷ εἴπῃ, κατῳρθωσε τέλος πάντων νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν του.

— Ἀκοῦτε λοιπὸν τί σας λέγω, καλὲ μπαμπά, ἔλεγεν. Αὖριον ὁ καλὸς ἐκεῖνος κύριος θὰ μου ἀγοράσῃ τὴν Ἑσμεράλδαν, μὲ ἄλλους λόγους θὰ ἔχω μὲν πενήντα φράγκα. Ἐ, πενήντα φράγκα θὰ εἶνε ἀρκετὰ καὶ θὰ ἔχω μὲν χρήματα διὰ πολὺν καιρὸν. Θὰ εἴμπορῶ νὰ σας ἀγοράζω μπριζόλα διὰ τὸ γεῦμα μὲ καμμιά σαλάτα καὶ ἡ γρηᾷ σουσάννα θὰ ἔρχεται νὰ μας συγυρίξῃ τὸ σπῆτι, ὅπως ἄλλοτε.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

ἮΝ 18 Φεβρουαρίου 1896, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 11 π.μ. ἐνώπιον ἐπιτροπῆς αποτελουμένης ἐκ τῶν ἀκτιβῶν τοῦ παρόντος πρακτικοῦ ὑπογεγραμμένων κ. κ.

Χρ. Κακουριώτου, Εὐαγ. Κουσουλάκου, Ἰωάν. Πολέμη, Γρ. Ξενοπούλου καὶ Ν. Παπαδοπούλου, παριστομένων καὶ πλειστών ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις συνδρομητῶν, ἐγένετο ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ἡ προκηρυχθεῖσα κλήρωσις τῶν δώρων. Ἐν τῇ κληρωτῇ ἐτέθησαν ἅπαντα τὰ ὀνόματα τῶν συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς κληρώσεως πληρωσάντων τὴν συνδρομὴν τῶν διὰ τὴν «Διαπλάσιν» τοῦ ἔτους 1896 ἐλήχθησαν δὲ ἀλληλοδιαδόχως ἐκ τῆς κληρωτῆδος τὰ ἐπόμενα ἑκατὸν ὀνόματα:

1. Ἀλεξάνδρα Π. Εὐγενιάδου, Κωνσταντινουπόλεως· ἐκέρδισεν ἐν ὁρολόγιον τῆς τσέπης.
2. Πέτρος Ἰωαννίδης, Ἀθηνῶν· ἐκέρδισε τέσσαρας τέμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
3. Ἰουλίττα Κ. Ζαφειράκη, Σμύρνης· ἐκέρδισεν ἐν Λεξικὸν Ἑλληνογαλλικὸν καὶ Γαλλοελληνικὸν ὑπὸ Σ. Βυζαντίου.
4. Γεώργιος Ἐλ. Μπέλλας, Τουρνο-Μαγουρέλλου, Ρουμανίας· ἐκέρδισε τὸ «Σύμπαν» ὑπὸ Δ. Σ. Ζαλοῦχου.
5. Πέτρος Α. Καμπάνης, Ἀθηνῶν· ἐκέρδισε τρεῖς τέμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
6. Νικόλαος Κ. Τριανταφυλλίδης, Ἀθηνῶν· ἐκέρδισε τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλλ. Ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρηγοπούλου.
7. Ἀγγεῖλα Φ. Ζωγράφου, Κωνσταντινουπόλεως· ἐκέρδισε τρεῖς τέμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
8. Ἀθανάσιος Τσορμακλῆς, Φαναρίου· ἐκέρδισεν ἐν ἐξυπνητήριον ὁρολόγιον τῆς τραπέζης.
9. Εὐγένιος Ἀνθόπουλος, Γενεύης· ἐκέρδισεν ἐν δίτομον Ἑλληνικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Γιάνναρη.

10. Γεώργιος Μακρῆς, Ἐλευσίνος· ἐκέρδισε μίαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα.

Οἱ ἐπόμενοι δέκο (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 11 μέχρι τοῦ 20) ἐκέρδισαν ἑκάστη μίαν ἐτήσιον συνδρομὴν τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ προσεχοῦς ἔτους 1897.

11. Χαριτίνη Μαυρογένους, Ἀθηνῶν.
12. Παναγιώτης Ἀντ. Οἰκονομίδης, Ἀθηνῶν.
13. Ξανθίπη Ἀλ. Σκόπα, Γέτικ Ρωσσίας.
14. Δημήτριος Κοτζάνης, Ἀθηνῶν.
15. Ἐλευθέριος Χατζῆ Σταυρός, Τάντας Αἰγύπτου.
16. Ἀναστασία Ροζάκη, Κυθήρων.
17. Γεράσιμος Ἀναστασιάδης, Νικομηδείας.
18. Ἀντώνιος Κ. Κυριακίδης, Ἀθηνῶν.
19. Ἐμμ. Πορτοκαλόγλου, Σινώπης.
20. Ἑλλή Γερασιμίδου, Τενέδου.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 21 μέχρι τοῦ 30) ἐκέρδισαν ἑκάστη πέντε τέμους τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς 1 δρ.

21. Ρόζα Γ. Πρεβελεγίου, Πειραιῶς.
22. Ἰουλίττα Λογιωτάτου, Λαρίσης.
23. Νικόλαος Ἀλ. Ραγκαβῆς, Ἀθηνῶν.
24. Ἐλένη Μάρκου Θεοτόκη, Κερκύρας.
25. Μαρία Ἀγαθίδου, Κωνσταντινουπόλεως.
26. Λεάνδρος Σάμιος, Πορτ-Σαῖ: Αἰγύπτου.
27. Χριστίνα Κοτρίδου, Ἀμφίσσης.
28. Σταμάτιος Μ. Θηβαῖος, Ἀθηνῶν.
29. Νίκος Ἀρ. Παπανικολῆς, Σμύρνης.
30. Νικόλαος Δ. Κιτσίκης, Ἀθηνῶν.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 31—40) ἐκέρδισαν ἑκάστη ἑνὶ ἀντίτυπον τοῦ «Θύματος τοῦ Φθόνου».

31. Εὐγενία καὶ Γεώργιος Ν. Τριάντη, Πατρῶν.
32. Ὀλγα Γ. Ζωγραφάκη, Ἀθηνῶν.
33. Γεώργιος Ἐμ. Βαβέας, Χαλκίδος.
34. Δημήτριος Α. Σοφινός, Σύρου.
35. Ἀρτεμῖς Σ. Ἀραβαντινοῦ, Ἀθηνῶν.
36. Λεωνίδας Ζ. Χρυσοχοῦ, Βόλου.
37. Ἀριάδνη Μ. Κούπα, Κεφαλληνίας.
38. Ἀπόστολος Ν. Φρόνιμος, Κοῦφρου.
39. Σοφία Χρονοπούλου, Ἀθηνῶν.
40. Γεώργιος Π. Γεωργιάδης, Βαθέος Σάμου.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 41—50) ἐκέρδισαν ἑκάστη ἑνὶ ἀντίτυπον τοῦ «Πυρειοπώλου».

41. Αἴας Καραβίας, Ταϊγανίου.
42. Σπυρίδων Μανιάκης, Λευκάδος.
43. Δημήτριος Δημητρίδης, Σάμου.
44. Ἰσμήνη Κλ. Ζάννου, Ἀθηνῶν.
45. Ἀλέκος Πάλλης, Ἀθηνῶν.
46. Ἰωάννης Δ. Δούμης, Ἀθηνῶν.
47. Ἄννα Ἀνδρέου Ψύλλα, Ἀθηνῶν.
48. Ὀλγα Γ. Ν. Γαρδελίνου, Τριπόλεως.
49. Ἀλεξάνδρα Σωτ. Δούρου, Λαμίας.
50. Βεατρίκη Χωραφᾶ, Ληξουρίου.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 51—60) ἐκέρδισαν ἑκάστη ἑνὶ ἀντίτυπον τῆς «Μαρουσίας».

51. Μαριγῶ Δ. Σταυράκη, Ἰου.
52. Ἐμμ. Ἀντ. Κριεζῆς, Ἀθηνῶν.
53. Ἰωάννης Γ. Καραμήτσας, Ἀθηνῶν.
54. Γεώργιος Ι. Σαραφάπουλος, Βόλου.
55. Κατίνα Δ. Κατερινπούλου, Ἀθηνῶν.
56. Αἰκατερίνη Κοτσάλη, Ραμλίου Αἰγύπτου.
57. Κωνστ. Ν. Τζερούλης, Πατρῶν.
58. Κωνστ. Α. Ζηρόπουλος, Ἀθηνῶν.
59. Χρυσοῦλα Κ. Καλλάρη, Κερκύρας.
60. Ἀθην. Περ. Ἀργυροπούλου, Ἀθηνῶν.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 61—70) ἐκέρδισαν ἑκάστη ἑνὶ ἀντίτυπον τῆς «Νίνας».

61. Πολύμνια Α. Λασκίρεως, Σμύρνης.
62. Ἀλέξ. Μ. Δήμιτσας, Ἀθηνῶν.
63. Μαρία Ἐμμ. Λυκούδη, Ἀθηνῶν.
64. Ἀντώνιος Πετσάλης, Κερκύρας.
65. Καλλιόπη Γ. Γαλάτη, Σύρου.
66. Νικολ. Σ. Τσουλοχόπουλος, Σπετσῶν.
67. Δημ. Ἀγγ. Παπαντωνίου, Πόρου.
68. Σπυρ. Ι. Μπολλάνης, Τριπόλεως.
69. Ν. Μακκάς, Ἀθηνῶν.
70. Ι. Ψαχαρόπουλος, Ἀθηνῶν.

Οἱ ἐπόμενοι ἑκαπέντε (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 71—85) ἐκέρδισαν ἑκάστη ἑνὶ ἀντίτυπον τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς 1 δρ.

71. Νικόλ. καὶ Ἰωάν. Γ. Μπούμπουλης, Ἀθηνῶν.
72. Εὐγενία Σπ. Τριάντη, Πατρῶν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

ΤΑ ΙΕΡΑ ἌΜΦΙΑ (ΣΥΝΕΧΕΙΑ)

Τὴν στολὴν τοῦ Ἀρχιερέως, τὴν ὁποῖαν σὰς περιέγραψα εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον, συμπληροῦ ὁ Στ α υ ρ ό ς, ἀνηρητημένος διὰ χρυσῆς ἀλύσεως ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ καὶ τὸ Ἐ γ κ ό λ π ι ο ν, ὡσεὶ εἰκονισμάτων τοῦ Σωτῆρος ἢ τῆς Θεοτόκου, κρεμᾶμενον ἐπίσης δι' ἀλύσεως ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ καὶ πίπτον ἐπὶ τοῦ στήθους, πλησίον τοῦ σταυροῦ.

Τὴν στολὴν αὐτὴν περιβάλλεται ἐν πομπῇ ὁ Ἀρχιερεὺς ὅταν λειτουργῇ, ἀρ' οὗ δὲ φορέσῃ καὶ τὸ τελευταῖον ἄμφιον, πλήρης λαμπρότητος καὶ αἴγλης, εὐλογεῖ τὸν λαὸν καὶ ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ ἀρχιερατικοῦ θρόνου, ἐν ᾧ ὁ ἀρχιδιάκονος ἐκφωνεῖ:

«Ὅτε λαμβάνει τὸ φῶς ὑμῶν ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσι τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.»

Εἰς ἐσπερινούς καὶ ἄλλας τελετὰς, ἐκτὸς τοῦ ὁμορρίου καὶ ἐνίοτε τοῦ ἐπιτραχήλιου, ὁ Ἀρχιερεὺς φορεῖ καὶ τὸν Μ α ν δ ύ α ν, πολυτελὲς ἄμφιον, εὐρύ, μακρὸν, ριπτόμενον ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Ἀρχιερέως καὶ κρατούμενον ὀπίσθεν ὑπὸ τινος διακόνου ἢ ὑποδιακόνου (ἀναγνώστου) Ὁ Μανδύας ἰσχυρὸς ὡς ἐπιτοπλεῖσται καὶ λαμπρῶς πεποικιλμένος, εἰκονίζει ἀλληγορικῶς τὸν πορφύρεον χιτῶνα τοῦ Σωτῆρος καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἐπισκόπου ὡς ἀνωτάτου ἐπὶ τῆς γῆς ἄρχοντος τῆς Ἐκκλησίας. Ὅταν δὲ δὲν φορῇ μίτραν, ὁ Ἐπίσκοπος φέρει τὸ Ἐ π α ν ω κ α λ ύ μ α υ χ ο ν, μέλαν ὕψισμα προσαρμοζόμενον ἐπὶ τοῦ καλυμμαυχίου, ριπτόμενον ὀπίσθεν καὶ καλύπτει τὸν αὐχένα καὶ τὰ ὦτα. Τὸ ἐπανωκαλυμμαυχον, τὸ ὅποιον φοροῦν ἐπίσης οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Μοναχοὶ, σημαίνει τὴν πρὸς τὰ θεῖα ἀρρώστια τῶν κληρικῶν, τῶν ἀπαρνούμενων τὸν κόσμον. Διὰ τοῦτο καλύπτει τὰ ὦτα τοῦ φέροντος αὐτό, ὁ ὁποῖος δὲν πρέπει νὰκούη,

73. Λέων Μ. Καλοκαιρινός, Ἀθηνῶν.

74. Νικόλ. Πατῆς, Τήνου.

75. Χρ. Ι. Νικολαΐδης, Σύρου.

76. Ἀγγελὰ Κ. Δουγγῆ, Ἀθηνῶν.

77. Μελομένη Στυλ. Μουτούρου, Ἀθηνῶν.

78. Γεωργία Ν. Μαλούχου, Δημητσάνης.

79. Βελούδα Κ. Παπαγιάννη, Πατρῶν.

80. Ἀρθούρος Ματθαίου Κοέν, Χανίων.

81. Ἀνδρ. Ι. Δημίπουλος, Ἀθηνῶν.

82. Ἐλίττα Α. Βασιλᾶ, Κερκύρας.

83. Ἐρρίκος Ταταράκης, Μήλου.

84. Νικόλ. Λιτσάκης, Ἀλεξανδρείας.

85. Ἀρτεμῖς Σ. Μαλλίδου, Σμύρνης.

Οἱ τελευταῖοι δεκαπέντε (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 86—100) ἐκέρδισαν ἑκάστη ἑνὶ ἀντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παιδῶν».

86. Παναγ. Ἀναγνωστόπουλος, Χίου.

87. Ἀν. Διαμαντόπουλος, Ζαχαζικίου Αἰγύπτου.

88. Λῖος καὶ Λυκούργος Ν. Κογρίνα, Κερκύρας.

89. Γεώργ. Ι. Λεωνίτης, Βόλου.

90. Ἀλέξ. Γ. Φλώρης, Ἀθηνῶν.

91. Θητεύς Θ. Περιστινῆς, Δεμηρσοῦ.

92. Μιχ. Πάνου Κουρτζῆς, Μιτυλήνης.

93. Μ.γ. Ε. Σακελλαρίδης, Πόρου.

94. Ἀδαμαντίς Σ. Βλατσοπούλου, Σουλινᾶ Ρουμανίας.

95. Ραφαήλ Μόρδος, Κερκύρας.

96. Κλεοπάτρα Τύμπα, Ἀθηνῶν.

97. Πηνελόπη Μάμου, Κωνσταντίνης Ρουμανίας.

98. Νικόλ. Λίβας, Ἀθηνῶν.

99. Ἰωάννης Βλαστός, Ἀθηνῶν.

100. Νικόλ. Α. Βατσαζῆς, Πειραιῶς.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 18 Φεβρουαρίου 1896.

Τὰ μέλη τῆς ἐπὶ τῆς κληρώσεως ἐπιτροπῆς:

Χρ. ΚΑΚΟΥΡΙΩΤΗΣ, Ε. ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ, Γρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ, Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ.—Πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω κερδίσαντας ἀποστέλλεται σήμερον μετὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου, ταχυδρομικῶς, τὸ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθὲν ἐκάστῳ δῶρον. Πρὸς τοὺς δέκα, τοὺς κερδίσαντας ἑκάστη μίαν συνδρομὴν «Διαπλάσεως» τοῦ 1897, στέλλεται ἡ σχετικὴ ἀπόδειξις πληρωμῆς ἐξωφλημένη.

παρὰ μόνον τὰ θεῖα τῆς Ἐκκλησίας διατάγματα.

Τὰ ἱερὰ ἄμφια τοῦ Πρεσβυτέρου εἶνε τὸ Σιγῆριον, τὸ Ἐπιτραχήλιον, ἡ Ζώνη, τὰ Ἐπιμανίκια, τὸ Ἐπιγονάτιον (τὸ ὅποιον φέρει ἂν ἔχῃ ἐκκλησιαστικὸν τι ἀξίωμα) καὶ τὸ Φ ε ν ό λ ι ο ν (κοινῶς Φ ε λ ό ν ι). Τὸ Φενόλιον εἶνε ἐπενδύτης κωνοειδὲς ἄνευ χειρίδων, ὡς ἐκείνοι τοὺς ὁποῖους ἐφόρου οἱ Ἀπόστολοι κατὰ τὰς ὁδοπορίας. Εἶνε ἡ ἀνόμνησις τοῦ ἀποστολικοῦ τούτου ἐνδύματος καὶ σημαίνει ὅ,τι καὶ ὁ ἀρχιερατικὸς Σάκκος.

Τὰ δὲ ἱερὰ ἄμφια τοῦ Διακόνου, εἶνε τὸ Σιγῆριον, τὰ Ἐπιμανίκια καὶ τὸ Ὡ ρ ά ρ ι ο ν. Τὸ Ὡράριον εἶνε στενὴ καὶ μακρὰ λωρίς, τὴν ὁποῖαν ὁ Διακόνος φέρει ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου, ὡς ὥστε τὸ ἐν ἄκρον νὰ πίπτῃ ἐμπροσθεν τὸ δὲ ἄλλο ὀπίσθεν. Εἰς τὴν λειτουργίαν κατὰ τὸ Κοινωνικόν, τὸ Ὡράριον φορεῖται κατ' ἄλλον τρόπον, ὥστε ἀποτελεῖ ἑνα σταυρὸν ἐμπροσθεν καὶ ἄλλον ὀπίσθεν. Τὸ ἄμφιον τοῦτο εἶνε

τὸ διακριτικὸν γνῶρισμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακονίας καὶ συμβολίζει τὰς πτέρυγας τῶν ἀγγέλων, τῶν παρισταμένων καὶ διακονούντων τῷ Θεῷ.

Διὰ τῶν ὀλίγων τούτων συνεπληρώσαμεν τὰ περὶ τῶν ἱερῶν ἀμφίων. Ἰσως ἐπῆλθε ποτέ εἰς τὸν νοῦν σας ἡ ἐξῆς ἀπορία: Πῶς, ἂν οὐ ὁ Χριστὸς ἦτο ὁ τύπος τῆς ταπεινότητος καὶ τῆς μετριότητος, οἱ ἐπὶ τῆς γῆς ἀντιπρόσωποι αὐτοῦ καὶ λειτουργοὶ φέρουν τόσον πολυτελεῖαν καὶ ἐπιδεικτικὰ ἐνδύματα. Ἀλλὰ βεβαίως ἡ ἀπορία σας διελύθη ὅταν ἐμάθατε τὴν σημασίαν ἐκάστου τῶν ἱερῶν ἀμφίων καὶ προπάντων ὅτι ἡ λαμπρότης αὐτῶν καὶ ἡ ἡγεμονικὴ πολυτέλεια παριστᾷ αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ τὴν λαμπρότητα καὶ εἰκονίζει τὴν πνευματικὴν Ἐξουσίαν τῶν λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου, πρὸ τῆς ὁποίας κλίνουν ταπεινῶς τὴν κεφαλὴν ὅλοι αἱ ἄλλαι Ἐξουσίαι τῆς γῆς!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ τραπέζι.

— Μαμά, κύταξε 'θω! Ἡ αὐγοθήκη ἐμίχυρε καὶ δὲν χωρεῖ. Πιά τὸ αὐγὸ μου.

— Ἀνόητη, τί λές; Μικραίνει ἡ αὐγοθήκη;

— Βέβαια! Πῶς χθές το χωροῦσε;

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἀειθαλῆς Μαρίας

Ὁ Κουριοκεφαλῆς εἶνε μύψ καὶ ἀγόρασε γυαλιά — Ἐγώ, λέγει, θὰ τα φορῶ καὶ τὴν νύκτα, ὅταν κοιμοῦμαι.

— Μὰ γιατί;

— Δὲν ἐννοεῖτε; Ἀν ἐν τῇ νύκτι χωρὶς γυαλιά, δὲν θὰ μπορῶ νὰ καταλάβω ἂν εἶνε μέρα ἢ νύκτα!

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Τόζου τοῦ Φοῖβου

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ἦτοι μονόλογοι διάλογοι καὶ δραματὰ δι' ἐορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν

Ἐκδοθήσεται περὶ τὰ μέσα Ἀπριλίου ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως τῶν Ποιῶν».

Τιμᾶται: Διὰ τοὺς πρὸ τῆς ἐκδόσεώς του ἐγγεγραφομένους συνδρομητὰς φρ. 1, 50.

Διὰ τοὺς μετὰ τὴν ἐκδοσιν ἀγοραστὰς φρ. 2.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἡ ἀπορία σου Ἀετὲ τῶν Ὁρέων — ἀπὸ τὸ ψευδώνυμόν σου σοὺ ἀφῆρσα τὸ ἐπιθετικὸν χιτισσοσκεπιδίον, διότι το εἶχε μίαν φορὰν ἕνας ἄλλος μου φίλος — ἡ ἀπορία σου λύεται εὐκολώτατα. Επειδὴ τὰ φυλλάδια στέλλονται ταχυδρομικῶς, ἡ διανομὴ τῶν ἐνίοτε βραδύνει. Ἀλλὰ τί τὸ Σάββατον, τί τὴν Κυριακὴν. Κάθε ἐβδομάδα δὲν λαμβάνεις ἀπὸ ἐν φυλλάδιον;

Ἡ ὥραιος ἀτὴ ἐπιστολή σου, Δάφνη, εἰς τὴν ὁποίαν με τόσον ἐνθουσιασμόν περιγράφεις τὴν ἐπίσκεψίν σου εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, με κατεγοήτευσε. Καὶ ἐγὼ ὁσάκις ἀνέγγραφα εἰς τὸν ἱερὸν καὶ ἐνδοξον βράχον, καταλαμβάνομαι ὑπὸ τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων καὶ ὑπὸ τῶν αὐτῶν σκέ-

ψεων. Συμφωνῶ μαζί σου ὅτι ἔπρεπε ν' ἀνέρωται πολὺ συχνότερα τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κοράσια νὰ θαυμάζουν τὰ εἶρετια τοῦ μεγάλου καὶ ὀρχαίου ἐκείνου κόσμου. Μόλις ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σου, εἶπα ἀμέσως εἰς ἕνα συνεργάτην μου νὰ γράψῃ περὶ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῶν ἄλλων ἐν Ἀθήναις ἀρχαίων μνημείων, καὶ πρὶν γράψῃ τὰς σχετικὰς εἰκόνας, δι' ἃν θὰ συνοδεύσω τὰ ἄρθρα του. Εἶσαι τώρα εὐχαριστήμενος;

Ἀγαπητέ μου Σωτήριε Λόντε, ἡ Δάφνη με παρακαλεῖ νὰ σου εἰπῶ τοὺς ἀπασμούς της καὶ ὅτι πολὺ ὁ χαρὴν ἂν σε ἴδῃ εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας, ἂν ὅχι — λέγει — διὰ νὰ γωνισθῇς ἀλλὰ τοὐλάχιστον διὰ νὰ θαυμάσῃς καὶ νὰ χειροκροτήσῃς τοὺς ἀγωνιστάς. Ὁ δὲ ἔλθῃ;

Μὲ τὸ φυλλάδιον αὐτό, ἀγαπητέ μου Περιχλὶ Δ. Σκέρεθ, τὸ ὁποῖον ἐλπίζω νὰ λάβῃς τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων σου, σοὺ στέλλω τὰς καλλιτέρας μου εὐχάς. Εἶθε ἐν πάσῃ εὐτυχίᾳ καὶ χαρᾷ νὰ ἐορτάσῃς τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἀκόμη ἐννενηντὰ φορεῖς, ὅχι περισσότερες, με μόνην τὴν ὑποχρέωσιν νὰ γίνῃς καλὸς καὶ χρήσιμος εἰς τὴν κοινωνίαν ἀνθρώπων. — Τὸ βιβλίον ποὺ ζητεῖς στοιχίζει 50 λεπτά.

Χαίρω πολὺ πού τηρεῖς τὴν ὑπόσχεσίν σου, Φίλη τῆς Διαπλάσεως, καὶ εὐχομαι νὰ ἐσκόουσήσῃ. Ὁ τόμος ποὺ ζητεῖς εἶνε ὁ τοῦ 1894 καὶ τιμᾶται φρ. 7.

Ἀπεναντίας μου προξενεῖς πολλὴν εὐχαρίστησιν, Ἐρευνήτριά, νὰ μου γράψῃς καὶ ἑβδομάδα. Ἀλλοτε ὅμως τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις, νὰ πας γράψῃς εἰς χωριστὸν φύλλον χαρτοῦ.

Προτιμῶ νὰ μου γράψῃς πάντοτε μετὰ τὸ δικό σου χέρι. *Ἠνούχο Λεράκι*, (τὸ ἀεράκι δὲν πηγαινεῖ οὔτε μετὰ τὸ *Ἡρεμιον* οὔτε μετὰ τὸ *Ἡρεμάτιον*, δι' αὐτὸ τὸ ἥλας!) Βλέπεις πῶς ἅμα θέλῃ κανεὶς καθορθεῖν καὶ ὅσα ἀκόμη τοῦ φαίνονται δυσκολώτατα;

Εἶμαι βεβαία, *Μαργαρίτα*, ὅτι θὰ σ' ἐθουσιάζῃ τὸ τέλος τοῦ «Ὀρρανοῦ». Εἶπα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα ὅτι σου ἀρέσει καλλίτερα ἡ ἀποκρῆ ἀπὸ τὴν Σαρακοστήν, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπίστευσε! Ἀδύνατον, μοῦ εἶπε, ἕνα τόσο ἔξυπνο καὶ καλὸ κορίτσι νὰ προτιμᾷ τὰς ἡμέρας τῆς ἀργίας καὶ τῶν ματαίων διασκεδάσεων, ἀπὸ τὰς ἡμέρας τῆς ἐργασίας, τῶν προσευχῶν καὶ τῆς μετρίας ἀναπαύσεως! Καὶ ἐγὼ ἐσυμφώνησα μαζί του καὶ εἶπα «ἀδύνατον!»

Ὁρθάτη ἡ συμβουλὴ τῆς μητρός σου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου, *Φίλερρος Χελιδών*. Ἐπειτα δὲν εἶχες κανένα λόγον νὰ διατάξῃς. Ἡ ἐπιστολή σου ἦτο πολὺ-πολὺ εὐνοερφὴ καὶ θὰ εἶμαι πολὺ ευτυχὴς ἂν, — συγχαί-δωας ἐλπίζω, ὁ ἀναγινώσκων ταύτάς. Διὰ τὴν δικαιολογημένην παράλειψιν σου δίδω προθυμώτατα τὴν συγγνώμην μου.

Βλέπεις λοιπόν, ἄθρα τοῦ *Φαλήρου*, ὅτι ἡ Τύχη δὲν ἠτέλησε νὰ σου φανῇ δυσμενής, μολονότι δὲν παρευρέθης εἰς τὴν ἐορτὴν της. Σε ἀγαπᾷ καὶ ἀποῦσαν...

Ἡ ἐπιστολή σου, *Χρυσὴ Ἀμυνδία*, μου ἐφάνερσε τὴν εὐαίσθητον καρδίαν σου. Ὅταν ἐκδοθῶν τὰ ποιήματα τοῦ Βιζυνοῦ, θὰ ἔχω εἰς τὸ Γραφεῖόν μου περὶ τούτου θὰ σας εἰδοποιήσω ἐν καιρῷ καὶ μου στέλλῃς τὰ χρήματα καὶ σου στέλλω ἐν ἀντίκτον. Εἰς τὴν εὐαίσθητον καρδίαν θὰ διαβιβάσω τοὺς ἀπασμούς σου.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὺ φίλιν εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς μου φίλους: Πολικὸν Ἀστέρη, ὁ ὁποῖος τώρα ποὺ ἔχει ψευδώνυμον θὰ μου στείλῃ βέβαια ὅσα μοῦ ὑπόσχεται. — Σωτήριον Καραμάνον, Εὐάν Πασεματζόγλου. — Δημ. Κ. Ζαλοκώσταν Ἀτρώμητιν Μενελλί, τοῦ ὁποῖου εἶνε δεκτὸν τὸ ψευδώνυμον — *Χωρικήν ἢ Ρουμανίαν*, τῆς ὁποίας ἀνυπομονῶ νὰ λάβω γράμμα ἰδιόχειρον. — *Ὁραία Κέρκυρα*, ἡ ὁποία δὲν βλέπει τὴν ὥραν νὰ τῇ τὴν φωτογραφίαν μου, — *Χαλασμοῦ Κόσμου* κλπ. κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λυσεὶς στέλλονται μέχρι 8 Ἀπριλίου

120. Στοιχειόγραφος.

Ἀούλλητον εἶμαι, τοῦ σύμπαντος ὁμως κρατῶ, χωρὶς τὸ κεφάλι εἰμ' ἄλλον ναὶ ὁμως μιλῶ.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Δάφνης

121. Αἶνεγμα.

Στὸ κῆμα ὅπου ἄγριο 'ς τὸ περιγιάλι σπάνει, ἐκεῖ θὰ μ' εὐρῃς σίθανο, καὶ θὰ μ' εὐρῇ στεφάνι, καὶ σὲ ποτῆρι με κρασί κ' ἐκεῖ εἶμαι ἀκόμα, καὶ ἂν θυμώσης θὰ μ' εὐρῇ 'ς τὸ ἰδικόν σου στόμα.

Ἐστῆλη ὑπὸ Π. Κ. Καραῆ

122. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ τεκὸν εὐρίσκει 'ς τὰ θηρία ἐνφ' ἀπὸ τὸ δεύτερον πρόσεχε τὰ βιβλία τὸ τρίτον τῆς Ἑλλάδος μας γνωστὴν πόλιν ση-

[μαίνει.

Κι' ἀντανουμία κτητικὴ διὰ τὸ ἔκτον μένει.

Ἐστῆλη ὑπὸ Τ. Πεινῶ τοῦ

123. Τρίγωνον.

1. Καλλικέλαδον πτηγόν.
2. Ἡρώς πράξεον κλεινῶν.
3. Ποταμὸς Εὐρώπης εἰς.
4. Σύνδεσμος γραμματικῆς.
5. Ἐν ἀκόμῃ εὐρὴ γράμμα

Νὰ με λύσῃς ἐν τῷ ἄμα.

Ἐστῆλη ὑπὸ Π. Κ. Καραῆ

124. Πυραμί.

Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα ἀρχαίου θεοῦ. αἱ δὲ 6 στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ ν' ἀποτελῶσι τὸ ὄνομα ἡμιθέου, αἱ ὑπεράνω αὐτῶν 4 ποταμὸν τῆς Εὐρώπης καὶ αἱ ὑπεράνω 2 σύνδεσμον.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμετῆρος Θεμιστοκλέους

125 — 126. Μεταμορφώσεις.

1. Ἡ Ἥλιος διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Τῆτος.
2. Τὸ μῆκος δι' 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ βάθος.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Μαρτυροῦ Δεσφίμου

127 — 131. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς δύο οἰανδήποτε γραμμάτων ἐκάστης ὧν κάτωθι λέξων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Δάφνης

132 Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νομοῦ τῆς Ἑλλάδος.

1. Σύνδεσμος. 2. Θεῶν. 3. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 4. Πόλις τῆς Εὐρώπης. 5. Ἀνθος. 6. Ἀρχαῖος βασιλεὺς. 7. Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρώμητιν Μενελλί

48. Ἐλλίπασσῶν φωνῶν.

Αἱ α — η — α η — α ι α.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου Ἡπειρώτου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 13 Ἰανουαρίου 1896

20. Ἡσίοδος. — 24 Πάρις, ἐπάνω.

22 ΕΠΟΣ — 23. Σ

ΠΕΡΙ ΜΕΝ

ΟΡΜΩ ΜΑΙΟΣ

ΣΙΩΝ ΣΕΙΣΜΟΣ

ΝΟΜΟΣ

Σ

24. Ἀρχία μήτηρ κακίας (Ἡ ἀνάγνωσις γίνεται χωρικῶς τῆς ἐπιγραφῆς εἰς δύο στηλάς καὶ λαμβανόμενον κατόπιν ἀλλαλοδιαδόμενον δύο γραμμάτων ἄνωθεν καὶ δύο κάτωθεν).

25' — 29. Τῇ προσθήκῃ τῶν γραμμάτων κ. π. σχηματίζονται εἰς λέξεις πλῆκαμος, σκοπιά, ἡνικιός, σκάτω, πρακτικός. — 30. ΜΗΔΕΝ

ΑΓΑΝ, ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ (1, ΜεΚκα. 2, Ημελ

3, Ἀηλός. 4, Εκαθ. 5, ΝεΜέα. 6, ΑσΠίς. 7,

Γρανίτης. 8, ΑρΚαρία. 9, ΝεΑπολις). —

31. Φίλος φίλιν συμποῶν ἑαυτῷ ποιεῖ.